

Tuuli irrotti vaahterasta siemeniä. Riepotteli niitä ympäriinsä, kunnes laantuessaan päästi ne laskeutumaan. Kaksi siementä olivat takertuneet toisiinsa. Kaksihaaraiset "siivet" yhdessä ne pyörivät tuulella, etsien antoisaa kasvupaikkaa. Tuuli puhalsi siemenet pienehköille niitylle, yhä yhdessä. Porautuen maan syvyyksiin odottamaan kevättä, joka herättäisi ne eloon. Syksy vaihtui pian talveksi ja siemenpari hautui routaisessa maassa, sen peityttyä valkoiseen kerrokseen. Kun aurinko jälleen muuttui lämpimämmäksi, ja viihtyi taivaalla pitempään, pienet siemenet puski juurensa ulos kuoresta ja keräsivät ravinteita sulaneesta maasta. Ne työnsivät ensimmäiset lehtensä ulos aurinkoon. Alkoi pienten taimien kamppailu valosta ja elintilasta. Neljän kuukauden ajan taimet valmistuivat ensimmäiseen talveensa ulkona. Kesä vaihtui syksyksi, syksy talveksi ja talvi kevääksi. Oli tapahtunut muutoksia nuorten puiden ulkomuodossa. Ne kasvoivat yhä vierivieressä, mutta kun aika kului, alkoi toinen nuorista vaahteroista kasvamaan erilleen toisesta. Se kasvatti puiden välimatkaa entisestään. Nuori puu koetti rajojaan ja itsenäistyi. Enää ei ollut kahta pientä siementä kylki kyljessä tukien toisiaan, vaan kaksi nuorta puuta koettaen selviytyä omillaan. Muutama vuosi kului ja molemmat kasvoivat ohuina, hauraina ja harvalehtisinä. Tuli myrsky, ja tuuli riepotteli puita. Toisen juuret natisivat ja toinen huojui uhkaavasti. Lopulta tuuli äityi liian kovaksi, ja molemmat kaatuivat. Ne törmäsivät toisiinsa, ja pitivät toinen toisensa pystyssä. Kymmenen vuoden kuluttua, nuo vaahterat olivat yhä pystyssä, kasvaen tuuheammin kuin koskaan. Oksat kietoutuneet toistensa ympärille, kasvaen yhdessä. Niittyä heidän ympäriltään oli hävitetty, ja puita kaadettu, mutta nuo vaahterat säilyivät. Nykyään ne kasvavat hyvin vanhoina, erään omakotitalon pihalla, jossa asuu vanha pariskunta, joiden tarina muistuttaa kovasti niiden tarinaa. Puut ovat vanhoja ja kaatumispisteessä, mutta kun ne kaatuvat, ne kaatuvat yhdessä.